

10 metų

Svajonų
ROMANAI

kartu!

Jausmų
egzotika

ABBY GREEN
Fonsekos nuotaka

2016 gegužė – birželis

Milijardieriai

Knygute.lt

Abby Green
(Ebi Gryn)

FONSEKOS NUOTAKA

Paskutinis dialogijos
"Milijardieriai"
romanas

Versta iš The Bride Fonseca Needs, 2015
© Abby Green, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.
Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2016
© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0048-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Nagi nagi nagi, kaip įdomu... Mažoji Darsė Lenoks ieško darbo ir todėl stovi mano kabine-
te.

Darsė užgniaužė susierzinimą dėl ne visai klaidingo jos kaip *mažos* apibūdinimo ir mėgi-
no suvaldyti jausmus, užplūdusius dėl to, kad
stovėjo vos už poros metrų nuo Maksimiliano
Fonsekos Roselio, o juos skyrė tik milžiniškas
darbo stalas. Bet jai sunkiai sekėsi, nes Mak-
sas buvo kerinčiai žavus kaip ir anksčiau. Gal
net žavingesnis, nes jau buvo subrendęs vy-
ras, o ne septyniolikos metų vaikinukas, kurį
Darsė prisiminė. Seksualumas sklido nuo jo
tarsi svaiginantis aromatas. Tai privertė ją su-
vokti, kad po visais išorės sluoksniais jie tik
gyvuliai.

Maksas – pusiau brazilas, pusiau italas. Švie-
sūs plaukai vis dar nepaklusnūs ir pasišiaušę,
ir tokio ilgio, kad galėtum teigti jį esant gana
nerūpestingą. Nors akivaizdu, kad tai nesu-
trukdė tapti vienu jauniausių Europos versli-
ninkų milijardierių.

Darsė galėjo numanyti, kiek moterų žavisi
kiek-vienu seksualiu jo judesiu. Beveik idealių

bruožų Makso veide ji pastebėjo kažką naujo ir nesusilaikiusi tarė:

- Turi randą.

Nelygia linija nuo kairio smilkinio iki žandikaulio vingiuojantis randas Maksą darė dar paslaptingesnį ir niūresnį.

Taip įdėmiai apžiūrinėjamas vyras pakėlė šviesų antakį ir sumurmėjo:

- Tu itin pastabi.

Darsė paraudo. Kada tapo tokia netaktiška, kad kalba apie fizinę žmonių išvaizdą?

Kai Darsė įėjo į prabangų kabinetą pačiame Romos centre, Maksas pasitiko atsistojęs ir jie vis dar stovėjo. Darėsi karšta su kelnų kostiumėliu, o gal nuo auksiniai rudų akių žvilgsnio, kuris kerėjo dar tada, kai pirmą kartą jį išvydo.

Maksas sukryžiuo ant krūtinės rankas ir Darsės akys nevalingai nukrypo ten, kur balta marškinėlių atviru kaklu medžiaga aptempė įspūdingus raumenis. Jis buvo pasiraitojęs rankoves ir, nors mūvėjo madingas tamsias kelnes, išvaizda buvo toli gražu ne rafinuota. Pernelyg pasipūtęs ir ciniškas, kad atrodytų mandagus.

- Ir kodėl gi elitinės Boisio mokyklos absol-

ventė ieško asmeninės padėjėjos darbo?

Darsei nespėjus atsakyti, Maksas su vos jaučiamą pašaipa pridūrė:

- Turėtum būti ištekėjusi už kokio nors europiečio aristokrato ir prigimdžiusi jam pulką palikuonių kaip visos kitos merginos iš tos atgyvenusios viduramžių institucijos.

Prismeigta auksinio žvilgsnio Darsė pasigaišė, kad kreipėsi pagal jo įmonės darbo skelbimą, bet susierzino pripažinusi, kad iš dalies norėjo vėl pamatyti Maksą Fonseką Roselį.

- Studijavau Boisyje tik metus, kai išvykai... - ji ėmė aiškinti, bet užsikirto staiga prisiminusi, kaip Maksas ant sniego muša kitą vaikiną ir ant akinančio baltumo sušvinta ryškiai raudona kraujo dėmė. Ji bemat nuvijo nemalonų prisiminimą. - Mano tėvą prastai paveikė ekonominis nuosmukis, tad pabaigti mokslų grįžau į Angliją.

Darsė nepaminėjo, kad mokėsi valstybinėje bendrojo lavinimo mokykloje, kurioje po slogios Boisis atmosferos jautėsi puikiai.

Makso balsą persmelkė dirbtinė užuojauta:

- Tad tau nepavyko tapti Paryžiaus pobūvio gražuole kartu su kitomis mokyklos absolventėmis?

Darsė sukando dantis jam paminėjus prabangų kosmetinį absolvenčių pokylį. Ji netapo jokio pobūvio gražuole. Žinojo, kad Maksui ne itin sekėsi Boisyje, bet niekada jo dėl to nesmerkė. Ji nepastebimai susigūžė, prisiminusi dar vieną mokyklos laikų sceną, kai Maksas buvo neseniai atvykęs. Du vaikinai laikė Maksą, o trečias ruošėsi trenkti jam į pilvą. Nė nepamąščiusi ji puolė skirti peštynių ir sušuko: *Liaukitės!*

Užliejo karštis pagalvojus, kad ir jis tai prisimena.

- Ne, - sausai atsakė ji. - Nebuvau Paryžiaus pobūvyje. Sunkiai mokiausi ir įgijau kalbų ir verslo specialybę Londono universitete, tai perskaitysi mano gyvenimo aprašyme.

Šis gulėjo ant Makso stalo.

Milžiniška klaida.

- Klausyk, pamačiau tavo vardą skelbimų puslapyje - rašė, kad ieškai asmeninės padėjėjos. Tik-riausiai man nereikėjo ateiti. - Darsė pasilenkė ir pakėlė prie kojų stovintį lagaminėlį.

Maksas susiraukęs stebėjo.

- Tai nori darbo ar ne?

Darsė niršo ant savęs už tokį skubotą poelgį,

ypač dėl to, kad Maksas toks žavingas ir patrauklus. Ramus. Todėl ji atsakė šiurkščiau, nei ketino:

- Žinoma, kad noriu. Man reikia darbo.

Maksas susirūpino.

- Ar tavo tėvai neteko visko?

Ji pasišiaušė nuo užuominos, kad ieško darbo tik dėl to, jog šeima jos neberemia.

- Ne. Ačiū Dievui, tėvas sugebėjo atsigauti. - Paskui pridūrė: - Nori tikėk, nori ne, bet trokštu pati užsidirbti.

Maksas prunkštelėjo, tarsi netikėtų jos žodžiais, ir Darsė prikando lūpą, kad dar ko nors neleptelėtų. Negalėjo kaltinti jo dėl tokios reakcijos, bet, kitaip nei kitos jų mokyklos absolventės, ji nesitikėjo, kad viskas gyvenime bus padaryta už ją.

Kerinčios akys buvo labai arti ir Darsė susidrovėjusi pagalvojo apie tamsius savo plaukus, surištus į uodegą, mažą ūgį ir nemadingai putlią figūrą, kurią padailinti seniai prarado viltį, tad nusprendė priimti save tokią, kokia yra.

- Ar laisvai kalbi itališkai? - greitakalbe itališkai išbėrė Maksas.

Darsė nustebo, bet netrukus atsakė ta pačia

kalba:

- Taip. Mano motina kilusi iš Romos priedėšio. Kalbėjau dviem kalbomis nuo tada, kai išmokau vaikšioti, taip pat kalbu ispaniškai, vokiškai ir prancūziškai. Dar neblogai moku kinų kalbą.

Maksas dirstelėjo į jos gyvenimo aprašymą, tada pakėlė akis ir vėl prašneko angliškai:

- Čia rašoma, kad pastaruosius penkerius metus praleidai Briuselyje - ar ten tavo namai?

Tiesmukai paklausta Darsė įsitempė, tarsi saugodamasi spėjamo sprogimo. Mat iš tiesų neturėjo namų nuo aštuonerių metų, kai tėvai išsiskyrė ir pardavė šeimos namą. Ji keliavo iš vienos mokyklos į kitą ir iš vieno miesto į kitą - viskas priklausė nuo jos tėvo darbo ir vėlesnių motinos romanų.

Ilgainiui Darsė suprato, kad vienintelis pastovus dalykas jos gyvenime - ji pati ir sėkminga karjera, kurią gali susikurti; tai apsaugotų nuo to nepastovumo, kurio ji nepakentė, ir nepatikimų santykių.

- Neturiu nuolatinių namų, tad galiu keliauti ten, kur rasiu darbą, - atsakė ji.

Ji vėl pajuto tyrinėjantį Makso žvilgsnį. Darsė

erzino nepasitikėjimas savimi, kilęs pagalvojus, kad šis vyras vertino ją ir lygino su lieknomis gražuolėmis, su kuriomis nuolat rodydavosi viešumoje. Šalia tų moterų su šimto šešiasdešimties centimetrų ūgiu ji tarsi drambliukas. Tais metais ji vis matydavo Maksą ant bulvarinių žurnalų viršelių ir pirkdavo leidinius, kad perskaitytų nepadorius straipsnius. Jie visada būdavo nepadorūs.

Perskaičiusi apie jo išdykavimus lovoje su dviem rusų manekenėmis, pasibaisėjusi savimi ji šveitė žurnalą į šiukšliadėžę.

Staiga Maksas atkišo ranką.

- Suteiksiu dviejų savaitių bandomąjį laikotarpį nuo rytojaus. Ar turi kur apsistoti?

Darsė išbalo. Ar jis siūlo darbą? Galvoje vis dar sukosi ryškūs vaizdiniai, kaip įspūdingos šviesiaplaukės gražuolės raitosi aplink gundantį jo kūną. Ji padavė ranką ir, kai ilgi vyro pirštai ją suėmė, paskendo karštyje.

Maksas šiurkščiai atitraukė ranką ir pažvelgė į laik-rodį, paskui vėl nekantriai į ją.

Darsė atsipeikėjo.

- Taip, kelias dienas turiu kur pagyventi. - Vos nesusiraukė pagalvojusi apie paprastą viešbutuką Romos turistų mėgstamame jud-

riame rajone.

Maksas linktelėjo.

- Gerai. Jei liksi, rasime ką nors pastovesnio.

Jie pažiūrėjo vienas į kitą - Darsė susijaudino pagalvojusi, kad dirbs su juo.

Galiausiai Maksas išbeldė:

- Dabar turiu susitikimą. Ateik rytoj devintą, tada viską aptarsime.

Darsė skubriai pakėlė lagaminėlį ir žengė atgal.

- Gerai, susitiksim rytoj. - Prie durų atsisuko. - Juk nedarai to tik todėl, kad mudu pažįstami?

Maksas įrėmė rankas į klubus ir, regis, dar smarkiau nekantravo.

- Ne, Darse. Tai tik sutapimas. Tu labiausiai kvalifikuota kandidatė į šias pareigas, turi nepriekaištingas rekomendacijas. Be to, pabendraavęs su daugybe kandidatų - ir homoseksualių, ir tradicinės orientacijos, - kurie visi įsitikinę, kad sugundyti viršininką yra jų darbo dalis, suprantu, kaip gera bus dirbti su žinančiu ribas žmogumi.

Tai, kad Maksas taip tiesmukai paneigė jos sugebėjimą sugundyti, giliai ir skaudžiai sužeidė Darsę. Neleidusi sau galutinai to suvokti

ir galutinai apsikvailinti, ji tik kažką neaiškaus sumurmėjo ir išėjo.

Žiūrėdamas į ką tik užsidariusias duris Maksas akimirką stovėjo neįprastai susimąstęs.

Lenoks. Ši pavardė kandidatų į padėjėjus sąrašė buvo tarsi perkūnas iš giedro dangaus, kaip ir jos veidas, iškilęs atmintyje vos perskaičius vardą. Maksas net išrikiavęs į eilę nebūtų prisiminęs daugumos bendramokslų, o Darsė nė nesimokė jo kurse.

Nors buvo mažytė ir kukli ir prabėgo ketveri metai, ši mergina įsiminė. Ne itin džiugu suvokti vyrui, nuolat be gailėsčio išbraukiančiam žmones iš savo gyvenimo – ir meilužes, ir verslo partnerius, su kuriais nebenorėdavo turėti nieko bendro.

Darsės akys įstrigo atmintyje – žydros, didelės ir stulbinančios, visiška priešingybė blyškiai odai, greičiausiai paveldėtai iš motinos italės.

Maksas nusikeikė. *Stulbinančios?* Ranka perbraukė plaukus ir dar labiau juos suvėlė. Jautėsi pervargęs po kelionės į Braziliją, iš kur grįžo prieš porą dienų, – tikrai būtų naudinga dirbti su žmogumi, kuris nelaikytų jo iššūkiu, tolygiu kopimui į seksualumo Everestą.

Nuo Darsės Lenoks dvelkė išmintimi, praktiškumu ir patikimumu. Tai, kad ji mokėsi Boisyje, net jei ir nepabaigė tų mokslų, reiškė, kad žinojo savo vietą ir niekada neperžengs ribos. Kitaip nei paskutinė jo padėjėja, kurią vieną rytą rado savo kabinete sėdinčią jo kėdėje, apsivilkusią tik jo marškinius.

Maksas pamėgino įsivaizduoti tokią sceną su Darse, bet tematė tik rimtą veidą, griežto stiliaus kostiumėlį ir tvarkingai surištus plaukus. Užliejo palengvėjimas. Pagaliau turės padėjėją, kuri neatitrauks dėmesio nuo svarbiausio gyvenime sandorio. Sandorio, kuris užtikrins jam garbingą vietą konkurencingame tarptautinių finansų pasaulyje.

Tiesą sakant, tai geriausias dalykas per pastarąsias savaites. Darsė bemat pritaps jo bendrovėje ir atliks pareigas atsakingai ir profesionaliai. Jis tuo neabejojo. Jos gyvenimo aprašymas puikus to įrodymas.

Maksas pakėlė ragelį ir sekretorei trumpai paliepė:

– Išsiųsk visas kandidates namo, panelė Lenoks rytoj pradeda darbą.

Nė nesivargino pranešti apie dviejų savaičių bandomąjį laikotarpį, nes buvo įsitikinęs, kad

nusprendė teisingai.

Po trijų mėnesių

- Darse, tuoj pat ateik čia!

Darsė užvertė akis išgirdusi išrėktą įsakymą, tada atsistojo iš už savo stalo ir išsilygino sijaoną. Maksas savo kabinete žingsniavo pirmyn ir atgal už darbo stalo, ir Darsė nusikeikė dėl virpulio, kurį vis pajusdavo paširdžiuose jį pamačiusi.

Gyvybinga vyriška energija sklandė ore. Darsė užgniaužė nemalonią savo reakciją ir pasiguodė, kad bet kuris gyvas padaras taip sureaguotų į Makso charizmą.

Maksas atsisuko ir, įsmeigęs tamsiai auksinį žvilgsnį, sumurmėjo:

- Nagi, nestovėk ten, ateik.

Darsė išmoko, kad su Maksu Fonseka Roseliu reikia elgtis kaip su arogantišku grynakrauju eržilu - itin pagarbiai, atsargiai ir ryžtingai.

- Nereikia šaukti, - ramiai atsakė ji, - esu prie tavo durų.

Ji atsisėdo ant kėdės kitapus stalo ir laukė nurodymų. Nors Maksui ir nepakenktų pasimokyti taktiškumo, dirbti jam buvo pats įdomiausias Darsės gyvenimo potyris....